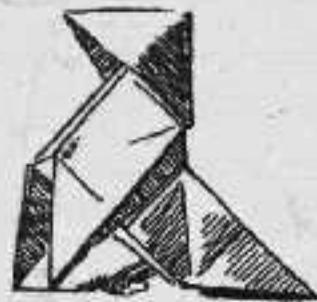

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

(Διάλογος)

— Στάσου εδώ και πρόσεχε μὴν κάμης ἓνα βῆμα, γιατί θὰ πέσης αὐτανδρὸς σὲ βαρβαρῶδες μῆμα!...
 Ἴδὲ τὴν ἄβυσσον αὐτὴν πῶς χάσκει ἀνοιγμένη...
 — ὦ, ποῖα μαύρη ἄβυσσος ἐνώπιόν μου χάλτει!
 Ἄλλὰ γιατί, βρὲ ἀδελφέ, στήν ἔκθεσιν πλησίον, ἀφοῦ ἐξώδευσαν γερὸ καὶ μὲ λικὸ χρῆσιον, τὰ μὴ σφαλίσουν καὶ αὐτὸ τὸ βάρβαρον ἐγκαίρως;
 — Ἐἶν' ἀναγκαῖον, φίλε μου, ὡς ἤκουσα τὸ μέρος...
 — Πῶς ἀναγκαῖον...
 — Μὴ ζητᾷς καὶ ἄλλας ἐξηγήσεις, ἐν βλέμμα ρίψε ἰλαρὸν κι' ἀμέσως θὰ νοήσης, πῶς ἴσα ρίπτοισαι σ' αὐτὴ τὴ γοῦθα μὲ τὸ πάρρον, θυμίζον τὰ δωρήματα τῶν φίλων μας Βουλγάρων...
 Σκουπίδια, βρώμαις, χύματα, μὲ τὸ τσουθάλι μῆγα, φοφίμια, παληοπάπουτσα καὶ... τῶν φρονίμων ἴγια!...
 — Ὡστε καθὼς παρατηρῶ, πρὸς πείσμα τῶν σπενδόντων, θάχωμεν κι' ἄλλην ἔκθεσιν γνησίων προϊόντων...
 Ἄλλ' ὅπως ἤκουσα ἐγὼ, σ' αὐτὸν ἰδῶ τὸν λάκκον, θὰ γίνῃ σιδηρόδρομος ἀστεῖος τῶν Κοζάκων, τὸν πικλὴν σιδηρόδρομος τῶν ρωσσιπῶν ὀρέων, πρὸς ἐκπληξιν ὀδυνηρὰν ἡμῶν τῶν Ἀθηναίων...
 — Πῶς δηλαδὴ;
 — Θὰ μπαίνωμε οἱ δύο σ' ἓνα βαγόνι, ἔχοντες κι' ἄλλους συντροφιά ἢ ἔστω ν τ α ς καὶ μόνοι... τὸ δὲ βαγόνιον αὐτὸ θ' ἀφίρετ' ἐλευθέρως, τὰ τρέχη σὰν βελοσιπέτ ἀπ' τὸνα ἔ τ ἄλλο μέρος, καὶ μιὰ θὰ βγαίῃ στήν κορφὴ καὶ μιὰ βουτιὰ θὰ κάρη, σὰν τὸν εἰρηνοπόλεμο τοῦ φίλου Δεληγιάννη...
 μὲ χίλια δὴ τρομάγματα, μὲ φόβους ἄλλους τόσους, ὅπου ξεροῦν θὰ βλαστημᾷς καὶ Ἕλληνας καὶ Ρώσσους...
 — Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀνοίξανε τόση μεγάλη γοῦθα;
 — Γι' αὐτό...
 — Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς θὰ φοτίψουν βροῦθα!...

Κικιρίκι.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΙΠΟΤΕ;

Δι' ὅλα μᾶς εἶπαν. Δι' αὐτὸ δὲν μᾶς εἶπαν τίποτε ἀκόμη. Εἰξεύρομεν πόσοι στύλοι θὰ τεθοῦν εἰς τοὺς δρόμους, πόσοι φανοὶ θ' ἀναφθῶσι χάριν τῶν ἑορτῶν, πόσα βεγγαλικά θὰ λάμψωσιν εἰς τὸν Παρθενῶνα καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ψυρρή, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρομεν τί θὰ γίνῃ εἰς τὸ θέατρον μας, τὴν εὐγενεστέραν ταύτην καὶ εὐπρεπεστέραν τῶν φυγαγωγίων καὶ ποῖον θέαμα θὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινὸν καὶ τὴν γενναίαν φρουρὰν τῆς πόλεως μας, καθὼς καὶ εἰς τοὺς πολυαριθμούς ξένους, οἵτινες θὰ συρρεύσωσι, διὰ νὰ ἴδωσι πῶς διακτιδιάζουσιν οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι.

Ὁ κ. Λασσάλ, ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς θεατρώνης, σκοπεύει ἄρα γε νὰ μεταφέρῃ τὸ μουσικὸν θεατροπεῖδόν του ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Φαλήρου εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ νέου τῶν Ἀθηναίων Θεάτρου; Κατηρτίσθη ἄρα γε ὁ θεατὸς του καὶ εἶνε ἀντάξιος τῶν προσδοκίων τοῦ κοινῆς ἢ ὁ κ. Λασσάλ φιλοστόργως ἐμερίμνησε νὰ μὴ ἐπισκιασθῇ ἡ ἰκανότης τῆς συζύγου του;

Κατηρτίσθη ἄρα γε τὸ πρόγραμμα τῶν παραστάσεων τοῦ θεάτρου καὶ θὰ εὐτυχῆσῃ τὸ κοινὸν ν' ἀκούσῃ καλὴν μουσικὴν ἐκλεκτῶν μελοδραμάτων, ἢ εἶνε καταδικασμένον ν' ἀκούσῃ καὶ πάλιν τὰς ἀσίμνους ἀηδίας τῶν ἀνοήτων κωμειδωλλίων;

Ἐγένετο εἰς τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον πρότασις νὰ κηρυχθῇ ἔκπτωτος ὁ Λασσάλ, διότι ὁ κ. Συγγρὸς παρέλειψε νὰ ἐκπληρώσῃ ἓνα τῶν ὄρων τοῦ συμβολαίου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δήμου. Τί ἔπραξε τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἔχει καθήκον νὰ μεριμνᾷ περὶ τοιούτων ζητημάτων, ἀφορούντων εἰς τὴν καλαισθηρίαν καὶ εἰς τὴν φιλοτιμίαν προσέτι τῆς πόλεως μας;

Ὁ περιφανὴς Ἕλλην μελοποιὸς κ. Σαμάρας θὰ κατέλθῃ εἰς Κέρκυραν, ἐνθα ἐκτελεσθήσεται ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ τῷ πανταχοῦ φημισθὲν μελοδραμά του «Φλώρα Μιράμπιλις». Ἐγένετο σκέψις νὰ προσκληθῇ καὶ ἐνταῦθα ὁ εἰρημνὸς ὁμοσυνῆς καλλιτέχνης διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ ἡ πρωτεύουσα τὸ μουσικὸν αὐτοῦ ἔργον ἢ νομίζουσι, ὅτι εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν... εὐαγγελικὴν ἀνοχὴν, μεθ' ἧς ἠνέχθη ἕως σήμερον τὰς ἀλλοκότους καλαισθητικὰς ὀρέξεις τοῦ κ. Συγγροῦ, ἀρροῦει οὐχὶ Σαμάρας ἀλλὰ... Σαμαράς;

Ὁ Ὀκτώβριος ἐν τούτοις πλησιάζει, καὶ τὸ θέατρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνηγέρθη διὰ νὰ διασκεδάσῃ μόνος ὁ κ. Συγγρὸς καὶ οἱ φίλοι του, μέλλει νὰ ἀνοίξῃ ὅσον οὐπω τὰς πύλας του κατὰ τὰ συμφωνηθέντα. Τὸ κοινὸν ἀγνοεῖ τί τεκταινεται καὶ ὁ κ. Λασσάλ ἐξακολουθεῖ μακαρίως νὰ εἰσπράττῃ προκαταβολικῶς χρήματα ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς.

Οἱ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας ἔχοντες εὐθύνην — καὶ οὐχὶ μικρὰν, ὡς νομίζουσιν ἑαυτοὶ — οὐδεὶς νὰ δώσωσιν ἀπὸ τοῦδε ἐξηγήσεις καὶ πληροφορίας. Ἄς μὴ ἀφίσουν σιωπῶντες τὴν ὑπόθεσιν νὰ πηγαίῃ εἰς μάκρος, διότι, κατὰ τὴν ἰταλικὴν παροιμίαν, ὅλα τὰ μακρὰ πράγματα κατανοῦν νὰ γίνωσι φεῖδια καὶ τὰ φεῖδια... σοῖζουσι.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν κ. Συγγρὸν νὰ μὴ εὐρεθῇ εἰς θέσιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν διάσημον πυρστικὸν στίχον τοῦ Γάλλου τραγικοῦ:

Qui sont ces serpents qui sifflent sur ma tête?

Ὁ νῆος Ἰνὸς τοῦλοῦ

Υ. Γ. Ἐν ὑστερογράφῳ σημειῶ μίαν ἰδέαν, ἣτις μοὶ ἐπῆλθε τῶρα εἰς τὸν νοῦν. Ὁ κ. Συγγρὸς ἐγείρει ταυτοχρόνως καὶ φυλακὰς, ὧν τὰ ἐγκαινία μέλλουσιν ἐπίσης νὰ τελεσθῶσι μετ' ὀλίγον. Δὲν εἶνε τάχα δυνατόν νὰ γίνῃ μία μετὰθεσις καὶ νὰ εὐρεθῇ ἄλλος τις θεατρώνης διὰ νὰ ἐγκαινίωσῃ τὸ νέον θέατρον, ὃ δὲ κ. Λασσάλ νὰ ἐγκαινίωσῃ... τὰς φυλακὰς;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΝΤΕΛΗ-ΓΙΑΝΝΗΣ

Ὁ Ντελη-Γιάννης εἶν' ἓνα σκυλί, ὡσὰν τοῦ Μπάρτ τὸ σκύλο, τὸ μεγάλο! μὰ εἶνε λένε, γέρικο πολὺ, κι' ἀφοῦ τὸ λέν' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω...

Δὲν ἔχει πλέον δόντια σουβλερά, κι' οὔτε καπιὸ δὲν βγάζει ἀπ' τῆς μύταις, δὲν ἔχει οὔτε νόγια μυτερά, κι' ἔχει μονάχα δύο φαβορίταις!...

Ὁ Γιάννης εἶν' ἓνα σκυλί μικρὸ, ἓνα σκυλί τοῦ καναπέ, ἕς ποῦμαι... μ' ἀκούω, ἔχει δάγκωμα πικρὸ, κι' ἐκεῖνον ποῦ δαγκάσει, τὸν λυποῦμαι!...

Ὁ Γιάννης ἦταν φίλος τοῦ Ντελῆ καὶ τρέγανε μαζὶ σὲ κάθε μέρος, μὰ τέλος τὸν θάρεθηκε πολὺ γιατί ἀποκουτάθη πειὰ ὁ γέρονς...

Καὶ ἀπὸ τότε ὅπου ἀπαντᾷ ὁ Ντελη-Γιάννης μοναχὸ τὸ Γιάννη, τοῦ ρίχνεται μὲ λύσσα ἀπὸ κοντὰ, μὰ δίχως δόντια, τί μπορεῖ νὰ κάρη;

Ἔτσι προχθὲς καὶ πάλιν ὁ Ντελῆς ἐχοῦμηξεν τὸ Γιάννη νὰ ξεσχίσῃ... μὰ ἔπαθ' ὅ,τι καὶ ὁ Φασουλῆς, τὸν Περικλῆ σὰν τ' ἄχην ν' ἀπαντήσῃ...

Καὶ λένε τῶρα... μόνο λένε δά!... πῶς τὴ στιγμῇ ποῦ δάγκασε ὁ Γιάννης ἐφώνηξε μὲ λύσσα... Δαλιδᾶ! σὰν τὸν Σαμφῶν, ὁ γέρον-Ντελη-Γιάννης...

Καὶ λέν' ἀκόμη τῶν ἐχθρῶν τὰ χεῖλη πῶς Δαλιδᾶ ποῦ φώναζε μὲ ζᾶλη, εἶν' ἡ κακία ἐβόόμη τοῦ Ἀπρίλη ποῦ δὲν τ' ἀφῆκε τρίχα σὲ κεράλι...